

Pels seus fruits els coneixereu: una història de la caritat

Ds, 5/11/2011 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

En escenari de crisi, l'Església té una ocasió excel·lent per guanyar credibilitat, i no de manera oportunista, sinó simplement essent fidel a la seva més pregonera identitat: l'anunci de l'amor de Déu no és només un missatge, una doctrina, sinó també, i sobretot, una experiència que esdevé vida pràctica, una experiència de la caritat de Déu que es transforma en caritat operativa envers els necessitats.

Això és el que posa en evidència un llibre esplèndid que acaba d'aparèixer i que l'altre dia, el 3 de novembre, va ser presentat públicament a la Universitat de Comillas de Madrid: [Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia](#), de l'historiador Juan Maria Laboa (San Pablo, Madrid 2011). És un llibre d'història però que no segueix els paràmetres convencionals, centrats excessivament en els esdeveniments i els personatges institucionalment més rellevants de l'Església. La premissa del llibre és el "dubte raonable" sobre la coherència entre la doctrina de l'amor de Déu, que sempre ha acompanyat la predicació de l'Església, i la seva efectiva vivència pràctica. Amb el reconeixement explícit de les múltiples incoherències que s'han donat i es donen a l'Església, la resolució del "dubte" que planteja l'autor esdevé una afirmació contundent: la caritat sempre ha estat present en la vida de l'Església, una presència que constitueix el seu més preuat tresor i el seu millor signe de credibilitat. Una caritat que s'ha manifestat de diverses maneres al llarg de la història, però sempre, curiosament, i això és el que més m'ha interessat de la lectura d'aquest llibre, a contrapeu de la societat, i de vegades de la mateixa Església institucional, en resposta eficaç a les necessitats reals que en la societat es donaven i que, ben sovint, ningú atenia adequadament: atenció als pobres, promoció de l'educació, cura dels malats, acompanyament dels moribunds, testimoniatges de radicalitat evangèlica...

Lluny doncs de l'apologètica, l'autor assumeix les misèries de l'Església. Però molt lluny, també, de l'esperit patològicament autocrític que sovint ens ha envaït, dificultant-nos, quant no impedit-nos, percebre les grandeses que s'han donat al sí de l'Església i amarar-nos-en. Un envejable equilibri puntejat per reflexions que l'autor va introduint a cada episodi de caritat, "divagacions" gens gratuïtes ni supèrflues que fan del llibre una font d'enriquiment espiritual en percebre un esperit fonament creient i seriosament institucional que s'explica.

Una lectura que deixa bon sabor de boca, que ajuda a sortir del pessimisme, al menys a mi, perquè si grans són els mals que ens afeixuguen, grans seran, possiblement, mentre hi hagi homes i dones que es deixen endur per l'Esperit de Déu, Esperit de caritat, les obres de caritat que "revolucionaran" els paràmetres embogits del nostre planeta. I amb elles, amb les obres de caritat, l'Església s'explicarà més i millor.